

haft tidligere; og ganske vist kan man sige, at for de forholdsvis begrænsede Indkomsters Vedkommende er det ikke saa overmaade meget, man laver om, eller maaske slet ikke noget, man laver om; men desuagtet maa jeg hævde, at Principet er fuldkommen forkert. For saa vidt ligger der altsaa ogsaa heri, at det Skattegrundlag, der er blevet gennemført for Selskabsbeskatningen under Ministeriet Neergaard, efter min Mening er forkert; det vil jeg ikke benægte; men sammenlignet med de Takster, der var, før Ministeriet Neergaard gennemførte det, der sidst blev gennemført, var det, der blev gennemført, saa betydeligt et Gode efter min Opfattelse, saa jeg mente at kunne gaa med dertil.

Det, som jeg finder er Hovedfejlen ved hele det Grundlag, her ligger for os, er, at Skatteprocenten sættes i Forhold til det, der er tjent i Forhold til Aktiekapitalen. Forslaget skulde jo i Virkeligheden betyde, at Aktiekapitalen altid er et Udtryk for de Pengemasser, hvormed der arbejdes. Men dette er fuldkommen forkert. Enhver vil vide, at der i et veldrevet Aktieselskab efterhaanden fremkommer noget, der hedder en Reservefond. Enhver vil ogsaa vide, at der bagved denne Reservefond ligger, at der i Løbet af Aarene er opsparat Midler; og disse Midler er saa blevet staaende i Selskabet; og, hvad jeg senere skal komme til, har man jo ej heller været blind for under Forhandlingerne, der fandt Sted under Ministeriet Neergaard, det heldige i at indføre i Skattelovgivningen Bestemmelser, som tilstræbte en saadan Opsparing, og disse Bestemmelser bygges jo nu videre i det Forslag, som her ligger for. Jeg vil gerne pege paa, at naar man i et Selskab vedtager at konsolidere det paa den Maade, at der henlægges maaske i et givet Tilfælde betydelige Midler af det, der er tjent, til Selskabets Reservefond, er der maaske dem, der kan mene, at derved er de paagældende Beløb forsvundet fra Aktionærernes Interesseomraade og gaaet over i Selskabets, eventuelt Bestyrelsens Interesseomraade.

Men hvis nogen har haft en saadan Opfattelse, hvad jeg tror nogle har, er det, jeg vil hævde, at det er en falsk Opfattelse. Selskabets Ejere er og vil alle Dage Aktionærerne være. Af hver eneste Øre, som lægges hen til Reservefonden, er en forholdsvis Part den enkelte Aktionærs, og den enkelte Aktionær har et rimeligt Krav paa, saafremt passende Fortjeneste fremskaffes i Selskabet, at faa en Forrentning ogsaa af disse Penge. Hvis dette ikke

var Tilfældet, saa maatte Aktionærerne jo være bedre Mennesker, end Folk er flest — og der er jo dem, der mener, at Aktionærerne er nogenlunde de værste Mennesker, der overhovedet eksisterer. Men at en Aktionær skulde kunne billige, at visse ham tilkommende Penge, indtjente i et enkelt Aar, skulde blive i Selskabet, uden at han derigennem skulde kunne faa Forventning om en højere Fortjeneste senere, hvis nogen vil mene dette, saa vil jeg hævde, at den paagældende overhovedet ikke kender Menneskene, som de nu en Gang er.

Dette er det grundfalske i den Betragtning, som denne Lovgivning bygger paa, denne Lovgivning med sine stigende Skatter i Forhold til Aktiekapitalen. Forud for et Valg kan man, som jeg allerede har nævnt, udslynge forfærdelig mange Paastande, og de kan maaske gøre deres Nytte, selv om de er forkerte, men jeg tror ikke i Længden, man vil have nogen Fortjeneste deraf. Jeg tror, man i det lange Løb er bedst tjent med at se Forholdene i Øjnene, saaledes som de nu en Gang er, og skal Begrebet Aktieselskab opretholdes, maa man være klar over, at med det at stifte og drive et Aktieselskab er der forbundet en vis Risiko. Følgen deraf maa være, at de paagældende, hvis det gaar godt, ogsaa maa have Krav paa at faa det fulde Udbytte af Kapitalens Arbejde i dette Forhold som i ethvert andet Forhold; lige saa vel som Arbejderen kræver det fulde Udbytte af sit Arbejde, maa man — det tror jeg, man gør klogt i at vedkende sig — give Kapitalen Ret til det fulde Udbytte, som kan frembringes ved den.

Jeg hævder altsaa, at hvad der er opsparat, er Aktionærens; at man desuagtet som Selskab betragtet har stor Interesse af at have saadanne Penge at arbejde med fremfor at have Banklaan, vil enhver, som har befattet sig med disse Forhold, let kunne forstaa. Er de Midler, Selskabet arbejder med, Reservefonden, saa skal det forrente dem, hvis det tjener til Forrentning; men er de Midler, Selskabet arbejder med, Banklaan, skal det forrente dem, selv om det ikke tjener til det, og det skal forrente dem med en meget høj Procent. Enhver vil forstaa, at Selskabet som Følge af dette Forhold har den største Interesse i at faa gode Reserver; hvis man altsaa — og det er det, jeg vil vende mig imod — benytter dette, at der skabes Reserver, til at paaføre Virksomheden en stærk Beskatning, modarbejder man i Virkeligheden derigenem, at Selskabet konsoliderer sig.

Mod at sætte Skatteprocenten i et vist Forhold til den Kapitalmasse, der arbejdes